

Üstadın Talebelerinden Mustafa Yazgan İle Röportaj

ÜSTADIN TALEBELERİNDEN MUSTAFA YAZGAN İLE RÖPORTAJ

ÜSTADIN SADIK TALEBELERİNDEN MUHTEREM MUSTAFA YAZGAN BEY İLE
NECİP FAZIL'LI YILLARI KONUŞTUK

SÖYLEŞİ: MAHMUT BIYIKLI

BİR NESLİ 0 YETİŞTİRDİ

-Sizi Necip Fazılla tanışmaya götüren şartlar nasıl oluştu?

-Siyasaldan sonra 4 yıllık idari şubeyi tercih ettim. 4 yıldan sonra profesörüm bana bir asistanlık teklif etti. İki buçuk yıl orada kaldık. Kendisi kanserden vefat edince yerine gelen yöneticiler maalesef korkunç derecede hocamın çizdiği çizgiyi tahrip ettiler. Ve benim gibi düşünen insanlara bir baskı uygulamaya başladılar. İstifa ettim. O dönemlerde ben Necip Fazıl Üstadı tanıdım ve konferanslara başladım. Eksilmeyen bir şekilde 18 sene de rahmetli Necip Fazıl üstadımla beraber Anadolu topraklarını hesap ettiğim kadarıyla 3 kere dolaştım.

- Akademik hayat bir anlamda orada inkıtaya uğradı ama siz Necip Fazıl gibi üniversiteler üstü bir insanla, hakiki bir üniversite ile tanıştınız.

-Gerçekten öyle. Nasıl söyleyeyim benim aslında serseri kurşun gibi ortada dolaştığım bir dönemde üstat bana o kurşunu hangi hedefe yöneltmem gerektiğini gösterdi. Beni yönlendiren, benim fikir düşünce ikliminde eğiten, manevi bir baba oldu. Mekânı cennet olsun sevgili üstadımı bir manevi baba olarak daima rahmetle yâd ediyorum.

-İlk tanışıklık nasıl oldu?

-Efendim tanışıklık enteresandır

-Zaten eserlerinden tanıyorsunuz...

-Ben on yaşında başladım onu okumaya. Babam çünkü Sebilürreşat, Serdengeçti Büyük Doğu gibi dergileri alıyordu. O günlerde çıkan dergiler baskı tekniği bakımından iyi değildi. Saman kâğıdına renksiz soluk basılır, harfleri kırık olurdu. Aman Allah'ım tam bir pejmürde kıyafet yani bizim rahmetli Osman Yüksel Serdengeçti'nin kıyafeti gibi... Rahmetli çok tatlı bir insandı. Dervişti. Hoş bir insandı. Onun gibi bir yayın hayatımız vardı. Ama satır satır okurduk. O dergileri adeta hatmederdik. Çünkü acıkmıştık, susamıştık, öylesine korkunç bir inkâr fırtınası esiyor ki Türkiye de mutlaka o fırtınaların önünde durabilmek için bir yere sarılmak kopup da rüzgâr önünde bir kuru yaprak olmamak durumundaydık. Onun için bu eserleri okuduk ve onu neşredenleri de daima rahmetle andık. İşte o sıralarda çıkmış olan dergileri böyle masanın üstünde dururken canım sıkılıyorsa okumayı seven bir çocuk olarak alırdım oradan buradan şuradan okurdum. Mesela Çöle İnen Nur'u ilk defa Büyük Doğu'da okudum.

-Daha kitaplaşmadan...

-Daha kitap olmadan. Tefrika yapılıyor hatta o sırada da yanılmıyorsa "Neslihan Kısakürek" imzasıyla yazıyordu. Hayran kaldım o çocukluk dönemimde peygamberimizin (s.a.v.) hayatını anlatan muhteşem bir eser. "Çöle İnen Nur" bütün gençliğe tavsiye ederim. Muhakkak okusunlar. Gör Efendimizin üstüne yazılmış edebiyatın güzelliğini. Onu ruhuyla canıyla okumaları lazım. Çöle İnen Nur'u okumamda tabii anne babamın hiç söz söylemeden fiilen çok teşvikleri var. Çok istifade ettik.

-Bizzat Necip Fazıl'ı görmeniz, tanışmanız nasıl oldu?

-Efendim, asistan iken Gaziantep'e Antep Ticaret Odası'na beni çağırdılar. Kıbrıs ile ilgili bir konferans istediler. Kıbrıs'ın dünü bugünü yarını diye. Sene 1966 ... Efendim İşte o dönemde Antep'e gittim. Ticaret Odası'nda konferansı verdim.

Orda benim çok sevdiğim hemşehrilerimden dostlarımdan Halit Ziya Bey -kulağı çınlasın öldüyse rahmet olsun-

“Yazgan Bey, yarın akşam Necip Fazıl gelecek. İstersen bekle de onu da dinle” dedi. “İyi olur” dedim. Halamlar ordaydı halamlarda kalıyordum. Ve o gün bekledik ertesi akşama Necip Fazıl üstadın konferansına katılmak üzere sinemaya gittik. Yeni sinema mıydı Asri sinema mıydı ismini unutuyorum. Ama şehrin ortasında güzel bir sinema en önde protokol kısmı var geçtik oturduk. Çantamız elimizde biraz sonra Halit Ziya gelip “Yazgan Bey üstatla tanışmak ister misin” dedi. Bunlar bakın kader-i ilahinin adım adım bizi yönlendirmesi. Elbette, dedim. Şimdi bakın oradaki tecessüs şu, o yaşa gelinceye kadar ilkokulda aynen bu günkü bilgisiz kültürsüz fanatik ideologlardan oluşan bazı öğretmenlerin çocukların beynini yıkaması gibi o günlerde bizim beynimizi yıkarlardı. Gelirdi hoca ilkokulda efendim ‘Bu gericiler bu mürteciler şöyle yaparlar böyle yaparlar. Mesela bunlardan biri Necip Fazıl diye birisi... Efendim bir taraftan içkisini içer öbür taraftan Allah billâh diye yazı yazar’ diye çocukluk yaşında beynimize bu zehirleri sunuyorlardı. Emin olun ben sağlam bir aileden olmama rağmen çocukluk kafası ile “ya acaba” deyip duruyordum. Böyle olabilir mi, bir insan hem içki içip hem bu Çöle İnen Nur gibi bir yazıyı nasıl yazabilir? Bu tereddütler içinde boğuşuyorum. Acaba gerçekten böyle mi, tanımak istedim. Makine odasında Üstada bir yer açmışlar orada sandalyeler duruyor, oturuyor, kapıyı açtık girdik. Halit Ziya ‘Üstadım, Mustafa Yazgan Bey asistan Türkiye Ortadoğu kamu yönetiminden sizi dinlemek için geldi’ dedi. Tabi biliyorsun Üstat böyle şeyleri de çok sever Rahmetli hemen ama o kadar tatlı bir bakışla baktı buyurun Mustafa Bey dedi. Şöyle yanıma gelin dedi nerdeydiniz, dedi. Enstitü’yü anlattım. ‘Nedir bu enstitüsünün fonksiyonu’ dedi. Efendim dedim bu milli idarecilik okulu şöyle böyle diye anlattım. İnsan sarrafı bir insandı. Benim anlayışıma göre güzel konuşmalar oldu. Bir beş on dakika sonra yine Halit Ziya geldi Üstat vakit tamam dedi. Hadi gidiyoruz. Ayağa kalktık. Üstat bana döndü Mustafa Bey dedi beni siz takdim edeceksiniz.

-0 anda ne hissettiniz?

-Emredersiniz efendim dedim tabi orda saygının gerektirdiği bir şey üstat önde ben arkada geldik sahnenin arkasına geçtik. Perde açıldı buyurun Mustafa Bey dedi. Ben geçtim mikrofonu aldım. Şimdi üstadın bir karakteri varmış Mahmut Bey. Takdimci 5 dakikayı geçti mi üstat çok kızarmış, gelir elinden mikrofonu alır kendisi konferansa başlarmış. Şimdi ben aldım konuşuyorum hitabet havasıyla. 5 olmuş 10 olmuş 15 dakika olmuş... emin olun haberim yok, arada birde dönüp bakıyorum, perde arkasında üstat elini bağlamış tatlı bir tebessüm içinde gülüyor ama böyle bir tebessüm içinde bana hiçbir hareket yapmadan boynunu da hafif bükmüş bakıyor birden bire ruhaniyet geldi içime ya oğlum ayıp dedim. Sen buraya konuşmaya çıkmadın tecrübesizlik işte genç yaşın tecrübesizliği hadi bakalım dedim üstadı takdim et. Orda bir takdim yaptık. Üstat son derece memnun kalmış, fotoğrafları da var takdim sırasında tokalaşırken.

Efendim Antep ve kazalarına gidecektik. Benimle beraber gelin Mustafa Bey orada da beni takdim edin dedi. Ve o iki gününde orada üstatla beraber geçirdik. Ayrılırken dedi ki ben İstanbul'dayım. Ankara'dan İstanbul'a yolun düşerse mutlaka gel ve beraber olalım dedi. Emredersiniz efendim dedim ve ondan sonra...

-Büyük Doğu üniversitesine giriş yaptınız.

-Aynen öyle kayıt tamam oldu. Tatlı evladım derdi bana. Hamdolsun böyle bir hatıramız var.

-Büyük Doğu'da ondan sonra mı yazmaya başladınız?

0 dönemlerde Büyük Doğu yeniden çıkacaktı. Kulağı çınlasın Sezai Karakoç Büyük Doğu'nun orta sayfasında sağ tarafta, bendeniz de sol tarafta orta sayfada... Üstat dedi ki yazılarını gönder. Biz oraya Büyük Doğu döneminde de 5-10 yazı gönderdiğimi hatırlıyorum. Fakat Üstadın Büyük Doğuları uzun ömürlü olmazdı yazdığı bir yazıdan dolayı kapatılır, hemen

hapis, mahkeme dava bilmem ne... O yüzden de sevgili Üstatla hamdolsun birkaç kere ağır cezaya çıktık.

-Büyük Doğu vesilesiyle diğer başka hangi isimlerle tanıştınız?

-Sezai Karakoç tabii çok sevdiğimiz çok değerli bir düşünürümüz ve şairimiz derinliği olan bir ağabeyimiz. Çünkü siyasal bilgilerde bizden önceki dönem mezundur. O yüzden biz ona ağabey demekle şeref duyarız. Şu anda da Allah uzun ömürler versin, sağlık afiyet versin, çok güzel bir çizgide gidiyor, taviz vermeyen, böyle küçük dünyevi oyunlara tenezzül etmeyen, paraya pula tenezzül etmeyen hoş bir insandır. Allah emsalini çoğaltsın. Osman Yüksel Bey sonra... Ankara'ya okumaya geldiğimde, Denizciler caddesinde kaldığı yere gittim, ben tabii gözümde çok büyük bir büyük müessese falan bekliyorum. İnsanlara Serdengeçti Dergisi var. Bana buraları söylüyorlar ama burada bir yazıhane falan göremiyorum dedim. "Kardeşim şu çıkmaz sokağın içine gir, orada o diptedir" dediler. İçeri bir girdik aman Allah'ım öyle dar bir alan ranza yapmış, yukarıda yatıyor kitaplar dolmuş, taşmış. Osman Yüksel ağabey dedim. Ben Mustafa Yazgan Antep'ten geldim. Hayranlığımı, takdir ve hürmetlerimi arz ederim. "Gel bakalım, gel Antepli gel, otur bir konuşalım" dedi. Ondan sonra gönül dostu olduk ve hiç bırakmadık. Ankarada olduğu müddetçe hep beraberdik. Allah gani gani rahmet etsin. Güzel insandı.

-Osman Yüksel de Necip Fazıl gibi tam inanmış bir dava adamı...

Evet, muhteşem zekası vardı. O zekâya dayalı harika bir espritüel yapı yani kimsenin aklına gelmeyen, gelmesi de muhal olan bir cümleyi an-ı rehavette bir espri haline koyardı ki kahkahalar gökyüzünü doldururdu. O derinliği olan bir insandı. Üçüncüsü iyi bir kültür almış ve de bütün bu malzemeleri yoğuran çileli bir hayatı vardı. Hapishane yokluk, beş kuruşa muhtaçlık, efendim anlatılmaz çileler... Yani bugünkü gençlik eğer o günkü yaşanan hayatı bir film senaryosunda seyretseler keşke bunlar bir sinemaya aktarılabilse inanmazlar "yok ya bu

kadarda abartılı bir sefalet olmaz” derler. Ama işte o sefaletin o imkânsızlıkların o yoklukların içinden nesiller üretildi, Allah’ın yardımıyla. Çünkü Allah o çile karşılığında Türkiye’ye çok güzel, asil nezih temiz bir nesil lütfetti ve bugün o neslin idaresi altındayız... Yani bugün meclise gittiğimde gören dostlar elliyi, atmışı, yetmiş bulan milletvekili hemen etrafımı sarıyor... Milli Türk Talebe Birliği”nden, Büyük Doğu kulübü”nden biz sizin eserlerinizle büyüdük diyenler vs.

– Bülent Arınç bir konuşmasında “Benim üzerimde Mustafa Yazgan ağabeyin büyük emeği var” diyor.

-Estağfurullah Bülent kardeşim çok mütevazı çok zarif çok kadirşinas dosttur.. Büyük Doğu okulundandır.

Benim asistanlık dönemimde Üstat İle tanıştığımız dönemlerde, Bülent Beyler şimdiki İçişleri Bakanı Beşir Bey gibi birçok güzel dostlarla Büyük Doğu’nun Fikir Kulübü’nü kurduk. Beni Ankara başkanı yapmıştı Üstat; yani seçimle değil tayinle gelmiştik. Üstadım buyurunca emir demiri kesiyor. “Mustafa” dedi, “Ankara başkanı sensin, İstanbul da benim” dedi. Ve işte o zamanlarda ben kitap ve kültür seminerlerini başlattım Ankara’da. Ve 16 kişiyle başladık. Onların İçinde sevgili Bülent Bey kardeşim de vardı. O 16 kişi hala kısmen hafızalarımdadır. Bir anda bir, bir buçuk ayı geçmeden 160 kişiye çıktı. Ve taa mayısa kadar süren süre içinde kitap ve kültür seminerlerini başlattım. Çünkü başlangıçta Kızılay’da sağ sol kavgası toz duman birbirine giriyordu. Polisler coplar vurmalar bağrıışmalar, mitingler.. İmam Hatip Mezunları Cemiyeti’nde oturuyoruz arkadaşlarla. “Bakın, dedim, Kızılay meydanını görüyorsunuz, bu usûl bizim usûlümüz değildir. Bu bizim medeniyetimize aykırıdır. Bizim medeniyetimiz kitaptan ve kültürden geçer” diyerek biz Büyük Doğu okuluna devam ettik. Ve bugün önemli vazifeler üstlenen aziz gençleri yetiştirdik. Hepimizin üzerinde üstadımızın ciddi katkıları var. Rabbim mekanını cennet eylesin.

-Efendim, çok teşekkür ederiz.

-Ben teŖekkür ederim efendim...

(Yeni Dünya Dergisi – Mayıs 2009, sayı: 187)